

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Я розплющила подразнені набряклі очі й побачила перед собою бліде напівпрозоре обличчя привида.

Від переляку я різко сіла у ліжку, і пасма темного волосся впали мені на обличчя.

— Малюче! — Я притиснула долоню до грудей, де мое бідне серце калатало, мов барабан. — Чуваче, якого біса?

Привид, що останнє десятиліття був мені буцімто за сусіда, вискалився на мене з повітря, зависнувши на кілька сантиметрів над ліжком. Він розтягнувся на боці й долонею підпер голову.

— Просто перевіряю, чи ти ще жива.

— О боже ж ти мій. — Я важко зітхнула і торкнулася рукою до блідо-сірої ковдри. — Я мільйон разів тобі казала — не роби так!

— Можна подумати, я часто слухаю, що ти там говориш.

Малюк мав рацію.

Він на дух не переносив мої правила, хоча їх було лише два.

Стукай, перш ніж зайти до кімнати.

Не спостерігай за мною, коли я сплю.

Як на мене, це доволі прийнятні правила.

Малюк мав такий же вигляд, як і в ніч своєї смерті, у далеких 80-х. На ньому була кльова футболка з концерту *Whitesnake*, така ж кльова, як його темні джинси й червоні кеди *Chuck Taylors*. У свій сімнадцятий день народження, з якоїсь ідіотської причини він заліз на один з тих височезних концертних динаміків і розбився на смерть, довівши, що природний добір — штука реальна.

Малюк не пішов на яскраво-блискуче світло, і кілька років тому я припинила спроби переконати його, коли він доволі чітко сказав мені, що його час ще не настав. Його час настав вже давно, але нехай. Мені подобалося, що він поруч, крім моментів, коли він творив моторошну фігню на кшталт цієї.

Відкинувши волосся з обличчя, я оглянула свою спальню. Ні, не свою. Це навіть не моє ліжко. Все це належить Зейнові. Я перекинула погляд із важких штор, що блокували сонячне світло, до дверей спальні, які минулої ночі про всяк випадок залишила незамкненими.

Я похитала головою.

— Котра зараз година? — Я обіперлась на узголів'я ліжка, тримаючи ковдру біля підборіддя. Стояв липень, тому надворі, швидше за все, було липко й спекотно, немов у пеклі, але, позаяк температура тіла у хранителів вища, ніж у людей, квартира Зейна нагадувала морозильну камеру.

— Майже третя година дня, — відповів Малюк, — ось тому я і гадав, що ти померла.

«Чорт», — подумала я, потираючи руками обличчя.

— Ми вчора досить пізно повернулися додому.

— Знаю. Я був тут, проте ти мене не бачила. А я тебе бачив. Я спостерігав за вами обома.

Я насупилась. Еге ж, звучить аж ніяк не моторошно.

— Ти мала такий вигляд, мов щойно політала в аеротрубі. — Малюк оглянув мою голову. — Ти й досі так виглядаєш.

Я ще й почувалася так, мов щойно політала в аеротрубі. У ментальній, емоційній та фізичній аеротрубі. Минулої ночі, після того як я пережила справжнісінький нервовий зрив біля старого будиночка на дереві в осередку хранителів, Зейн взяв мене *политати*. Там, вгорі, було чарівно: віяв прохолодний нічний вітерець, і зорі, які завжди здавались мені тьмяними, яскраво сяяли. Навіть коли моє обличчя зацімло і легеням стало важко дихати, я не хотіла, щоб наш політ закінчувався. Я хотіла залишитись у нічному небі, під вітром, де я для всього була недосяжна. Однак Зейн повернув мене назад на Землю, до реальності.

Минуло лише кілька годин, а відчувалося так, ніби промайнуло все життя. Я заледве пам'ятаю, як ми дійшли до Зейнової квартири. Ми не розмовляли про те, що сталося з Мішею чи з Зейном. Якщо чесно, ми взагалі не розмовляли. Окрім моменту, коли Зейн запитав мене, чи мені щось потрібно, а я у відповідь щось пробурмотіла, відмовившись. Я роздяглася і залізла в ліжко, а Зейн залишився спати на дивані у вітальні.

— Знаєш, — сказав Малюк, висмикуючи мене з моїх думок, — вигляд у тебе набагато гірший, ніж у мене, а я, до речі, мертвий.

— Правда? — пробубоніла я, хоча узагалі не здивувалася. Судячи з того, як я почувалася, вигляд у мене, певно, був такий, ніби врзалась обличчям у цегляну стіну.

Він кивнув.

— Ти плакала.

Я плакала.

— Довго плакала, — додав він.

Це теж правда.

— Я хвилювався, коли ти вчора не повернулася додому.

Малюк випростався у повітрі й сів на краю ліжка. Низ його тіла на кілька сантиметрів загрузнув у матраці.

— Я думав, з тобою щось трапилось. Я запанікував і так розхвилювався, що навіть «Дивні дива» не подивився. Якщо тебе не стане, хто за мною нагляне?

— Малюче, ти мертвий. За тобою не потрібно наглядати.

— Але мені все одно треба, щоб про мене піклувалися, любили й цінували. Я ніби Санта Клаус. Якщо не буде нікого, хто в мене вірить, я перестану існувати.

З привидами й духами такого не стається. Взагалі. Але він так чарівно вмів усе надміру драматизувати! На мить кутики мого рота розтягнулися в усмішці, доки не згадала, що не тільки я можу його бачити, але ще й дівчина, що жила по сусідству. Мабуть, у її венах, як і у всіх людей, що бачать привидів й мають інші екстрасенсорні здібності, тече трохи ангельської крові. Достатньо, щоб зробити цю дівчину не такою, як усі. У світі залишилося не так багато людей із залишками ангельської крові, тому я здивувалася, дізнавшись, що одна з них живе так близько.

— Я думала, у тебе з'явилася нова подруга, — нагадала я.

— Джена? Вона класна, але якби ти була мертва як цвях в одвірку, дружба з нею мені б не дуже допомогла. До того ж батьки у неї не ладні.

Перш ніж я встигла переконатись, що «ладний» на сленгу 80-х означало «хороший», він запитав:

— А де ти була минулої ночі?

Мій погляд перекинувся на *незамкнені* двері.

— Я була в осередку з Зейном.

Малюк підсунувся ближче і крізь ковдру поплескав тонкою рукою мене по коліну, однак я не відчула нічого, навіть холодного повітря, яке зазвичай супроводжувало дотики Малюка.

— Що трапилось, Тринні?

Тринні.

Тільки Малюк називав мене Тринні, всі інші — просто Трин чи Триніті.

Від усвідомлення я заплющила свої стомлені очі.

Малюк нічого не знав, і я не була впевнена, як йому про це сказати, бо рани, залишені вчинками Міші, ще не загоїлись. Якщо вже на те пішло, я просто приклеїла на них до біса слабкий ментальний пластир.

Я ледве тримала себе в руках. Тож останнє, чого б мені зараз хотілось, — це з *кимось* про це говорити. Проте Малюк заслуговував на правду. Він знав Мішу. Навіть попри те, що Міша не міг бачити чи розмовляти з ним, Малюку він подобався. Замість того, щоб залишитись у спільноті хранителів у Високогір'ї Потомак, він приїхав зі мною до Вашингтона шукати Мішу.

Нехай я і була єдиною, хто міг бачити й розмовляти з Малюком, але там у спільноті йому було комфортно. Тому рішення про те, щоб поїхати зі мною, далось йому не легко.

Тримаючи очі заплющеними, я тремтливо вдихнула.

— Ну, гм, ми знайшли Мішу і... Справи кепські, Малюче. Він мертвий.

— Ні, — прошепотів він, а потім ще раз, але голосніше: — *Ні*.

Я кивнула.

— Боже, мені так шкода, Тринні. Мені так, бляха, шкода.

Я проковтнула великий клубок в горлі й поглянула на нього.

— Ці демони...

— Це були не демони, — перебила його я, — їм не потрібна була його смерть. Він був із ними заодно.

— *Що?* — За якихось інших обставин шок і пискіт у його голосі, який міг розбити все скло навколо, змусив би мене засміятись. — Він був твоїм *Захисником*.

— Він усе підлаштував: своє викрадення, все. — Я підтягнула коліна до грудей. — Навіть зробив так, що Райкер побачив, як я використовую свою *велич*.

— Але Райкер вбив...

Мою маму. Я заплющила очі й відчула, як ті печуть, немов у мене ще є сльози, щоб плакати.

— Не знаю, що трапилося з Мішею. Чи він завжди мене ненавидів, чи це так зв'язок Захисника на нього вплинув. Але я дізналася, що він не мав пов'язатися зі мною. Це з самого початку мав бути Зейн, проте стала помилка.

Помилка, про яку знав мій батько, і він не тільки не втрутився, щоб її виправити, йому взагалі було байдуже. Коли я запитала, чому він нічого не вдіяв, той відповів, що хотів побачити, що станеться.

Ну хіба це, бляха, нормально?

— Зв'язок міг змінити його. Міг змусити перейти на бік зла.

Я продовжила захриплим голосом.

— Не знаю і ніколи не дізнаюсь. Але *причина*, чому він так зробив, не змінить того, що він працював з Баллом та іншим демоном. Він навіть сказав, що його обрав Провісник.

Мішине обличчя виринуло у моїх думках, і я здригнулась.

— Той сказав йому, що Міша теж особливий.

— Це хіба не той, що вбиває хранителів і демонів?

— Ага. — Я розплющила очі, коли впевнилася, що не розплачусь. — Я мусила...

— О ні...

Здається, Малюк здогадався, навіть перш ніж я встигла щось сказати.

Але мені потрібно було це розповісти, бо такою була реальність. Це правда, з якою мені доведеться жити до кінця своїх днів.

— Я мусила його вбити.

Кожне слово відчувалось, як удар у груди.

Я досі бачила Мішу.

Не того Мішу, що стояв на галявині біля будинку сенатора, а того, що чекав на мене, доки я говорила з привидами. Який дрімав у своїй подобі хранителя, доки я сиділа поруч.

Того Мішу, що був моїм найкращим другом.

— Я зробила це. Я вбила його.

Малюк похитав головою. Коли він матеріалізувався, його волосся на мить з'являлось, а коли втрачав контроль, знову зникало.

— Я не знаю, що сказати. Справді не знаю.

— Тут і нема чого казати. Як є, так є.

Я зітхнула і витягла ноги.

— Зейн — мій Захисник, і відтепер я житиму тут. Нам треба знайти Провісника.

— Це ж добре, правда? — Малюк у сидячій позі піднявся над ліжком. — Те, що Зейн твій Захисник?

І так.

І ні.